

Bir Usta Bir Dünya: Özdemir Asaf

Bütün dünyaya
Kucaklamak istedim,
Kollarım yetişmedi.

Özdemir Asaf

Yapı Kredi Yayınları - 4498
ISBN 978-975-08-3448-6

Bir Usta Bir Dünya: Özdemir Asaf
“Tüm dünyayı kucaklamak istedim; kollarım yetiemedi.”

Sergi Organizasyonu
Veysel Uğurlu

Sergi Tasarımı
Sadık Karamustafa

Editör
Murat Yalçın

Grafik
Hasan Fırat

Baskı
Acar Basım ve Cilt San. Tic. A.Ş.
Beysan Sanayi Sitesi, Birlik Caddesi, No: 26, Acar Binası
34524, Haramidere - Beylikdüzü / İstanbul
Tel: (0 212) 422 18 34 Faks: (0 212) 422 18 04
www.acarbasim.com
Sertifika No: 11957

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2015

Özdemir Asaf ailesine teşekkür ederiz.
Bu katalogtaki bütün fotoğraf, belge ve objeler Özdemir Asaf Arşivi'ndendir.

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2015
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://alisveris.yapikredi.com.tr

Bu sergi kitabı, Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık A.Ş. tarafından,
2-23 Ekim 2015 tarihleri arasında Kadıköy Belediyesi Caddebostan Kültür Merkezi'nde açılan
Bir Usta Bir Dünya: Özdemir Asaf “Tüm dünyayı kucaklamak istedim, kollarım yetiemedi.”
sergisi dolayısıyla, Yapı ve Kredi Bankası A.Ş. için hazırlanmıştır.

Bir Usta Bir Dünya: Özdemir Asaf
“Tüm dünyayı kucaklamak istedim;
kollarım yetişmedi.”

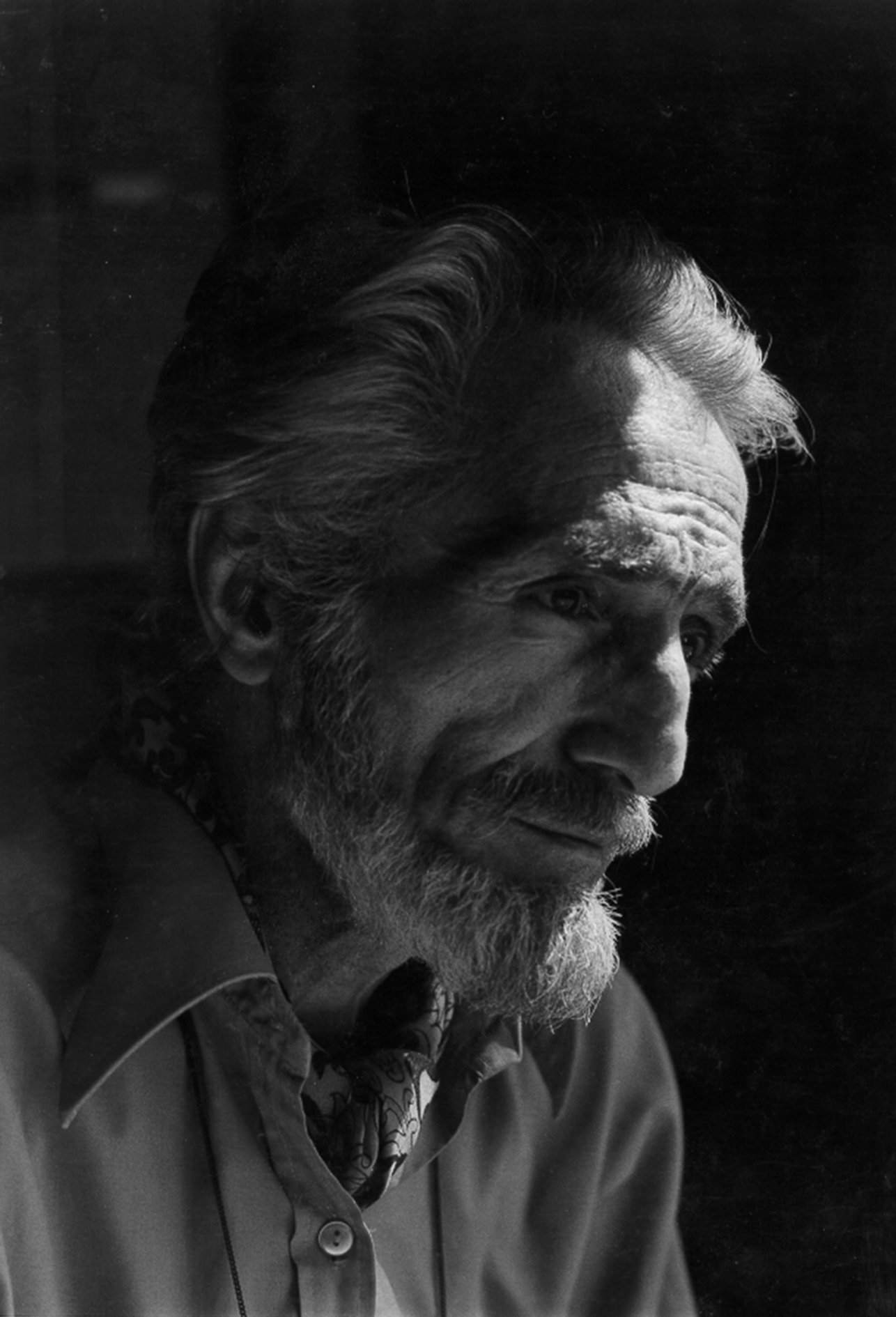

YAPI KREDİ YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

- 7 Türk Şiirinin Özgün Cambazı
FERHAN ŞENSOY
- 11 DÜNYA KAÇTI GÖZÜME
- 77 YALNIZLIK PAYLAŞILMAZ
- 95 YUVARLAĞIN KÖŞELERİ
- 101 ÇİÇEK SENFONİSİ
- 131 BENDEN SONRA MUTLULUK

Türk Şiirinin Özgün Cambazı

Ferhan Şensoy

70'lerin ortası. Beyoğlu'nda sanatçıların gittiği barlar sırayla birbirinden iki saat sonra kapanırdı. Küçük Sahne'nin altındaki Kulis Bar kapanınca, Yeni Melek Sineması'nın yanında, üç basamakla inilen Papirüs'e geçilirdi. Orası kapanınca, geceye devam etmek isteyen azınlık Fransız Konsolosluğu'nun berisinden Tarlabası'na ulaşan sokakta, gene üç basamakla inilen Fuaye Adnan'ın barına yönelirdi. Bu azınlık içindeydim.

Fuaye Adnan, piyanoda Altan İrtel, kemanda Fransız Nuri'den oluşan orkestraya oraya gelen müzisyenlerin de zaman zaman katıldığı, cazcılar geldiğinde duvarda asılı nefesli sazları alıp doğaçlama yaptığı bir yerdi. Işıklandırma loştu. Bir köşede sadece 4 tabureli bar vardı.

Bir gece Özcan Özgür'le Kulis'i, Papirüs'ü kapattıktan sonra oraya gittik. Sabahın ön saatleri. Barın dördüncü duvar dibi taburesinde bir adam oturuyor. Bir elinde sigara, öbür elinde kalem, önünde kadehi, bir kâğıda bir şeyler yazıyor. Barı, adamın kadehine neredeyse bitişik küçük bir abajur aydınlatıyor. Bir satır yazıyor, kalemi bırakıp kadehi alıyor, bir fırt içiyor, kadehi bırakıp kalemi alıyor. Altan İrtel piyanoda caza geçince kalemi, kadehi bırakıp piyanoya dönüyor, yüzünü görüyorum. Barı aydınlatan abajur arkasında kaldığı için yüzü karanlık top sakallı adamın, ama seçilmiyor değil. Özdemir Asaf bu! Şiirlerine âşık olduğum adam. Türk şiirinin özgün cambazı. *Yuvarlağın Köşeleri* kitabı çok fazla okunmaktan eprimiş halde, ders kitaplarımın en üstünde dururdu, lisedeki kapaklı sıramda. Belki de o değil! Yanımdan geçen patron Adnan'a;

– Bardaki adam Özdemir Asaf mı?

diye soruyorum.

– Evet.

diyor.

Yanına gidip tanışmak arzusuyla yanıp tutuşuyorum. Tereddüt ediyorum. Kısa sürdü tereddütüm. Kadehimde kalan şarabı dikledim. Birkaç saniye sonra da, kalemi bırakıp kadehi aldığımda, kalkıp yanına gittim.

– Ben sizin hayranınızım.

dedim. Kadehi bırakıp kaleme yönelirken kısa bir cümleyle uzaklaştırdı beni bardan.

– Ben de Galatasaraylıyım Özdemir Ağbi!

anahtar cümlemi söyleyemedim, kös kös gelip oturdum, sızmış Özcan'ın yanına.

Şair şiir yazıyor, ben taciz ediyorum. Onu rahatsız ettiğim için çok üzüldüm. Bir kadeh şarap daha istedim. Bir sigara yaktım hayranlıkla izledim onu.

Bu yüzden birkaç yıl sonra, Gümüşsuyu'nda, Park Otel'in karşısındaki Park Kafeterya'da bir akşamüstü bardaki tek müşteri, âşık olduğum öbür şair Turgut Uyar'ı görünce, bardaki öbür müşteri olarak, ona 2 tabure uzaklıkta oturmama rağmen kendisine hayranlığımı belirtemedim. Çünkü elinde bir kalem, önünde bir kâğıt ve kadehi vardı. Buna üzüldürken, Özdemir Asaf'la tanışmış olduğuma sevindim. Çünkü onunla tanıştım. Aramızda bir diyalog oldu. Bana:

– Siktiğ git!

dedi.

Aramızdan ayrılışından iki yıl sonra tanıştık yazdığı, bizden gizli kalmış, yayınlanmamış şiirleriyle. Bu kez bir taşlama ustası ve epigramlarla çıktı karşımıza cambaz;

Kürsüye çıkmaya gerek yoktu

Ne olduysa senin yüzünden oldu

Berbad ettin oturumun sonunu

Ne bir şey diyen vardı sana

Ne de bir soran oldu

Başkan diyeceklerdi partinin içinde

Bakan olamayacakken başbakan oldu.

88 yılı haziranı, Ankara'da *Ferhangi Şeyler* turnesi bitti, İzmir'de sürecek. Arada bir gün boşluk var. Sinir bozucu başkentten, huzur verici İzmir'e bir an önce kavuşmak için sabah ilk uçakla gideceğim. Sabahın körü ulaştım havalimanına. Oradaki kitapçının vitrininde bir kitap gördüm: *ÖZDEMİR ASAF'ça*. Niye böyle bir kitaptan haberim yok? Vitrinde olduğuna göre, yeni çıkmış. Kapakta başarılı çizilmiş bir Özdemir Asaf portresi. Çizerin imzasından kimliği çözülüyor. Derhal almam gerekli! Ve fakat kitapçı kapalı, saat sabah sıfır altı. Kimi görevlilere kitapçının ne zaman açıldığını sordum.

– 8’de açılır!

dediler. Bir çekiçle vitrinin camını kırarak kitabı edinmek geçti aklımdan. Belki bu yüzden tutuklanabilirim ama nezarethanede kitabı okuyabilirim düşüncesine eriştim. Tutuklanırsam İzmir’de bilet almış izleyiciye ne denilecek? Ankara havalimanında sabah seher vakti kitapçının vitrinini kırarak kitap çalmaktan tutuklandığım için İzmir turnesinin iptal olduğu açıklanacak! Üstelik çantamda çekiç yok. Daha sakin düşünerek tanınıyor olmam sayesinde kimi görevlilere derdimi açıklayıp kitapçının anahtarının başka birinde olup olmadığını sordum. İlgilendiler, anahtar bulundu, kitabı aldım, parası güvenliğe ödendi. Oturdum bara, sabahın yedisi, bir kadeh beyaz şarap söyledim, başladım okumaya. Kitaptaki çizim Gürdal Duyar’a ait. Şiirler değil bunlar, deftere yazdığı denemeler ve bir yandan hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğim Özdemir Asaf’ın özgeçmişinin öyküsü.

*Tüm dünyayı
Kucaklamak istedim;
Kollarım yetişmedi.*

diye başlıyor kitap.

Hüzünleniyorum çünkü: Ah neden bunların da söyleniş biçimlerini bulamıyorum diye diye, istemeyerek yırtıp atıyorum onları. Demek ki diyorum kendi kendime. Daba işin hünerini çözebilecek kadar usta’laşmamışım.

Hiç yoktan iyi. Kendi kendinin çırağı olmak.

diyor, feylesof usta.

İzmir’e doğru alçalmaya başladığımızda bitti kitap. Özdemir Asaf’la indik İzmir’e, bu kez Özdemir Asaf’ça.

Otuz dört yıl olmuş aramızdan ayrılalı
O mu aramızdan ayrıldı?
Biz mi aramızda ayrıldık?
Bana kalsa o bir yere gitmedi
Oturuyor Fuaye Adnan’ın barında
Bir güzel heykel gibi
Gidip öpmek istiyorum heykelin elini
Ya kalemi ya kadehi bıraktığında
Kimi şeyler yazarken ağlarım
Şu an olduğu gibi
İkibin on beş yılı
Eylül’ün yedisi.